ROBERT A. HEINLEIN
VEGHE ÎNDELUNGATĂ

„De pe cosmodromul Bazei lunare şi-au luat zborul nouă nave. Puţin după aceea, opt dintre ele au format un cerc în centrul căruia se afla a noua – cea mai mică. Tot drumul spre Pământ, aparatele au păstrat aceeaşi formaţie.

Nava centrală purta emblema amiralului, deşi nu se afla nici o fiinţă vie la bord. De fapt nici nu era o navă de pasageri, ci un avion teleghidat, destinat încărcăturilor radioactive. De data aceasta, el transportă un sicriu de plumb şi un contor Geiger, care semnaliza fără încetare".

Johnny Dulquist trimise câteva rotogoale de fum în direcţia contorului Geiger. Apoi schiţă un zâmbet plin de amărăciune şi scoase încă o gură de fum. Nu mai exista nici o îndoială, trupul său era acum în întregime radioactiv. Până şi răsuflarea, până şi fumul ţigărilor sale puteau declanşa semnalele sonore ale contorului Geiger.

Dar... de câtă vreme se află el aici? Pe Lună timpul aproape că nu are importanţă. Două zile? Trei? O săptămână? Se gândi la cele petrecute: ultima împrejurare de care îşi amintea bine era momentul când fusese chemat de comandantul-adjunct, imediat după micul dejun...

— Am onoarea să raportez, locotenentul Dulquist.

Colonelul Towers ridică ochii.

— A, Johnny Ezra! Ia loc, Johnny. O ţigară?

Intrigat, dar totodată măgulit, Johnny se aşeză. Îl admira mult pe colonelul Towers şi-i plăceau mai ales ţinuta, priceperea lui de a comanda, meritele sale militare. Johnny nu avea nici un fel de merite militare – fusese înaintat ofiţer după ce căpătase titlul de doctor în fizică nucleară, iar acum era bombardier-adjunct în cadrul Bazei de pe Lună.

Colonelul avea de gând să discute probleme politice. Johnny nu înţelegea prea bine unde vrea el să ajungă, însă până în cele din urmă Towers puse punctul pe i: este periculos, spunea el, să lăsăm conducerea lumii în mâinile politicienilor. Puterea trebuie să aparţină unui grup de elită. Pe scurt, ea trebuie să treacă în mâinile Patrulei de pe Lună.

În loc să-l uimească, aceste cuvinte l-au lăsat pe Johnny mai mult consternat. La drept vorbind nu se putea spune că cele susţinute de Towers erau

cu totul lipsite de logică. Liga Naţiunilor se destrămase şi cine ar fi putut garanta că Organizaţia Naţiunilor Unite nu va avea aceeaşi soartă? Bine, bine, dar în felul acesta se poate ajunge uşor la un nou război mondial. Şi Johnny ştie cât de înspăimântător ar fi un asemenea război.

Dulquist aprobă. Towers se declară foarte mulţumit că Johnny a înţeles despre ce este vorba De fapt bombardierul-şef ar fi putut el şi singur s-o scoată la capăt, dar e mult mai bine când colaborează la o asemenea acţiune doi specialişti, nu?

Johnny se întoarse brusc şi adoptă o ţinută rigidă.

— Intenţionaţi cu adevărat să faceţi ceva în această privinţă? Iar el care îşi închipuise că urma sa fie doar o simplă discuţie amicală...

Towers zâmbi:

— Noi, dragul meu, nu suntem politicieni şi urâm vorbele goale. Noi acţionăm!

Johnny fluieră prelung.

— Şi când va începe povestea?

Towers răsuci un comutator şi Johnny auzi, uimit, propria sa voce. Era înregistrarea unei convorbiri care avusese loc la popota ofiţerilor inferiori. O discuţie politică la care, după câte îşi aduse el aminte, participase... Foarte interesant! Ce dracu, îl spionau? Gândul acesta îl revoltă.

Towers închise aparatul.

— Ne şi aflăm în plină acţiune, îi Informă colonelul. Ştim şi în cine se poate avea încredere şi în cine nu. Să-l luăm, de pildă, pe Kelley... arătă cu mâna spre difuzor. Kelley este suspect din punct de vedere politic. Ai observat că n-a venit azi dimineaţă la dejun?

— Eu credeam că e de gardă.

— Pentru Kelley gărzile s-au terminat. Linişteşte-te însă, e teafăr şi nevătămat.

Johnny stătu puţin pe gânduri. Apoi întrebă:

— Pe ce listă figurez eu? Sunt, de încredere sau... suspect?

— În dreptul numelui tău se află un semn de întrebare. Însă eu am spus tot timpul că putem să ne bizuim pe dumneata. Colonelul zâmbi binevoitor. Doar n-o să mă trădezi, Johnny, nu-i aşa?

Dulquist nu răspunse nimic. Atunci, pe un ton ceva mai aspru, Towers întrebă:

— Ei bine, cum rămâne? Ce spui despre toate acestea? Vorbeşte!

— După părerea mea. Domnule colonel, v-aţi supraestimat forţele. Dacă e

adevărat că Baza de pe Lună poate să ţină pământul în puterea sa, nu e mai puţin adevărat că şi Baza, la rândul ei, este o ţintă uşor vulnerabilă. O singură bombă şi...

Towers luă de pe birou o radiogramă şi i-o întinse lui Johnny. Acesta citi: „Rufele dumneavoastră curate sunt la mine. Zac".

— Aceasta înseamnă, spuse Towers, că toate bombele de pe „Trigve Lee" au fost scoase din funcţiune. Am primit rapoarte de pe toate navele care ne-ar putea ameninţa. Colonelul se ridică.

— Gândeşte-te la toate acestea şi vino poimâine la mine. Maiorul Morman are nevoie imediată de ajutorul dumitale pentru a modifica stabilitatea frecvenţelor la bombe.

— Stabilitatea frecvenţelor?

— Fireşte. Pentru a nu permite declanşarea înainte ca bombele să-şi fi atins obiectivul.

— După câte mi se pare, spuneaţi că scopul dumneavoastră este preîntâmpinarea războiului. Nu mai înţeleg nimic!

Towers făcu un gest plictisit.

— Nu va fi nici un război, doar o simplă demonstraţie, psihologică. Unul sau două orăşele neînsemnate. O uşoară vărsare de sânge, o zgârietură, pentru a se evita un război general. Simplu calcul aritmetic, nu?

Puse o mână pe umărul lui Johnny.

— Sper că nu eşti prea scrupulos, altfel n-ai fi fost bombardier. Consideră aceasta ca o operaţie chirurgicală şi... gândeşte-te la familia dumitale.

Dacă ar fi ştiut-o, i s-ar fi părut foarte curios colonelului, însă Johnny Dulquist se gândea chiar la familia lui.

— Vă rog, domnule colonel, să-mi îngăduiţi să-l văd pe comandant.

Towers se încruntă.

— Comandantul nu poate fi văzut. Ştii însă bine că eu vorbesc în numele lui. Vino la mine poimâine.

Într-adevăr, comandantul nu putea fi văzut. Comandantul era mort, dar Johnny nu avea de unde să ştie aceasta!

După ce ieşi de la colonel, Dulquist se întoarse la popotă, îşi cumpără ţigări şi se aşeză să fumeze. După câteva minute se sculă, strivi mucul ţigării şi se îndreptă către ecluza din partea de vest a bazei. Acolo îşi îmbrăcă costumul cosmic şi se apropie de santinelă.

— Deschide, Smilly!

Pe chipul marinarului se citea mirarea.

— N-am dreptul să permit nimănui să iasă la suprafaţă fără autorizaţia colonelului Towers, domnule! Ştiţi bine această.

— O, da! Dă-mi te rog carnetul dumitale. Dulquist luă carnetul, îşi scrise singur un permis şi-l semnă: „Din ordinul colonelului Towers". N-ai decât să telefonezi şefului şi să controlezi, adăugă el.

Santinela citi ordinul şi băgă carnetul în buzunar.

— O, nu, domnule locotenent, este suficient cuvântul dumneavoastră.

— Nu vrei să-l deranjezi pe şef. Te înţeleg.

Johnny intră în cameră, închise uşa interioară şi aşteptă să iasă aerul.

Ieşind la suprafaţa Lunii, strânse ochii din cauza luminii puternice şi porni grăbit spre staţia de rachete cosmice; îl aştepta acolo o maşină. Se urcă, închise calota şi apăsă pe butonul de pornire. Maşina-rachetă se înălţă către dealuri, se furişă printre ele şi ajunse pe o câmpie împânzită cu rachete ca lumânările pe o torţă. Pătrunse apoi cu viteză într-un tunel şi-l străbătu în goană mare. Brusc, Johnny simţi o senzaţie dureroasă în stomac pricinuită de micşorarea vitezei, Racheta se oprise lângă depozitul subteran de bombe atomice.

Dulquist ieşi din maşină şi reglă dispozitivele aparatului său de recepţie-emisie. Santinelele îmbrăcate în costume cosmice, care se aflau în faţa intrării, luară armele în mâini.

— Bună dimineaţa, Lopez, spuse vesel Dulquist şi trecu pe lângă soldat, îndreptându-se către camera cu aer. Deschise zăvorul de la uşă. Santinela îl somă să se întoarcă:

— Nimeni n-are voie să intre acolo fără ordinul şefului. Lăsă arma din mână, scotoci în geanta de campanie şi scoase de acolo o hârtie. Vă rog să citiţi, domnule locotenent.

Dulquist respinse cu blândeţe mâna întinsă a soldatului.

— Ordinul acesta l-am scris chiar eu, băiete. Citeşte-l mai bine şi ai să-ţi dai seama că nu l-ai înţeles cum trebuie.

— Cum aşa, domnule locotenent?

Dulquist luă hârtia din mâinile ostaşului, o privi atent şi-i arătă un rând.

— Vezi ce scrie aici? „Cu excepţia persoanelor desemnate în mod special de comandant". Şi, după cum se ştie bine, aceste persoane sunt bombardierii, adică maiorul Morgan şi cu mine.

În ochii soldatului se putea citi clar că nu mai înţelege absolut nimic. Dulquist continuă:

— Uită-te în regulament, ce naiba! Caută acolo „persoane special desemnate". Găseşti asta la paragraful „încăpere pentru bombe, securitate,

procedură...". Să nu-mi spui că ţi-ai lăsat regulamentul la cazarmă!

— O, nu, domnule! Se poate? Am regulamentul la mine.

Santinela începu să scotocească în geantă. Dulquist îi restitui ordinul şi după o clipă de ezitare, soldatul sprijini arma de şold şi luă cu mâna stângă hârtia, iar cu dreapta începu să caute cu înfrigurare regulamentul.

Dulquist apucă arma. Lovi puternic şi doborî la pământ santinela. Aruncă apoi arma şi pătrunse în camera cu aer. În timp ce închidea uşa, mai prinse să vadă cum soldatul se ridică cu greu şi-şi căuta pistolul. Zăvorând ermetic uşa exterioară, Johnny auzi pocnetul glonţului ce-i era destinat.

Se îndreptă repede spre uşa interioară, trase maneta de declanşare şi se înapoie la uşa exterioară, agăţându-se de mâner, cu toată greutatea corpului. Simţi imediat că acesta se mişcă: santinela căuta să-l ridice. Locotenentul făcu eforturi mari pentru a-l împinge în jos. Datorită însă gravitaţiei scăzute din Lună, era mult mai uşor să-l ridici şi locotenentul vedea cum mânerul se înălţa încet-încet.

Din depozitul de bombe aerul pătrundea în cameră prin supapa de reglare. Dulquist simţi cum hainele încep să i se lipească de corp, semn că în cameră presiunea ajunsese la acelaşi nivel cu aceea din interiorul costumului său cosmic. Atunci locotenentul încetă să se mai împotrivească şi lăsă santinela să ridice în voie mânerul. Oricum, în cameră tot nu se mai putea pătrunde: o masă de aer care presa cu forţa a 13 tone ţinea acum uşa ermetic închisă.

Ca să nu se închidă cumva fără voia lui, Johnny fixă uşa interioară care ducea spre magazia cu bombe. Atâta timp cât uşa rămânea deschisă, camera nu putea funcţiona şi nimeni nu putea pătrunde acolo.

În depozit se aliniau în faţa lui Dulquist bombele atomice: câte una pentru fiecare rachetă dirijată. Era păstrată însă o distanţă destul de mare între ele pentru a preîntâmpina posibilitatea declanşării accidentală a unei reacţii în lanţ. Se afla faţă în faţă cu cea mai diabolică născocire a minţii omeneşti. Fiecare din aceste bombe era, la drept vorbind, o creaţie a sa. Oricine s-ar fi încumetat să abuzeze de fantastică lor putere de distrugere ar fi trebuit ca, în prealabil, să dea ochi cu locotenentul Dulquist.

Şi acum, cu toate că se afla aici, nu avea încă nici un plan, nu avea nici cea mai mică idee asupra modului în care ar putea să se folosească de această superioritate vremelnică.

La un moment dat se auzi în difuzor vocea speriată a lui Lopez:

– Domnule locotenent! Ce se petrece aici? Aţi înnebunit?

Dulquist nu-i răspunse. N-are decât să stea şi să aştepte. În felul acesta

câştiga şi el ceva mai mult timp şi putea lua o hotărâre. Lopez continua să vocifereze, dar în cele din urmă tăcu.

Johnny urmărea cu îndărătnicie un singur scop: să nu îngăduie ca bombele – bombele lui! – să fie folosite pentru demonstraţie, chiar şi asupra unor oraşe de mică importanţă. Şi acum ce era de făcut? Fireşte, Towers nu va putea pătrunde în cameră. Dar el? Va rămâne oare aici o veşnicie?

Lui Johnny nu-i place însă să se legene în iluzii! Towers ar putea totuşi pătrunde. Puţin explozibil sub uşa exterioară şi aerul va ţâşni imediat în timp ce bravul nostru Johnny îşi va scuipa plămânii distruşi, iar bombele vor putea fi lansate, fără ca nimeni să poată apoi opri această ticăloşie. Ele fuseseră confecţionate în aşa fel, încât să poată rezista unei călătorii din Lună până pe Pământ. Vacuumul nu le deteriora.

Johnny se hotărî să nu-şi dezbrace costumul cosmic. Micşorarea presiunii din cauza unei explozii nu-i surâdea câtuşi de puţin. Fără îndoială, ar fi preferat să moară de bătrâneţe.

La drept vorbind ei ar fi putut tot atât de bine să facă o gaură în uşă, să lase aerul să iasă şi să deschidă apoi fără nici un efort. Towers putea de asemenea să ordone construirea unei noi camere în spatele celei vechi. Era însă puţin probabil că o va face, deoarece succesul loviturii sale depindea în primul rând de rapiditatea acţiunilor. Towers va alege, fără îndoială, calea cea mai rapidă – explozia. Desigur, în această clipă. Lopez cheamă Baza. Lui Towers îi vor trebui însă aproape 15 minute ca să-şi îmbrace costumul şi să vină la faţa locului. 15 minute...

După aceea bombele ar putea să cadă în mâinile complotiştilor, în 15 minute era de datoria lui să le facă inofensive.

După cum se ştie, bomba atomică nu este alcătuită decât din două sau mai multe părţi de substanţă, separate, de pildă, din plutoniu. Aceste părţi nu sunt cu nimic mai explozibile decât o litră de unt. Cuplate însă cu viteză, ele explodează; dificultatea o constituie tocmai mecanismul care declanşează reacţia în lanţ, precum şi dispozitivele care asigură această declanşare la timpul şi locul potrivit.

Circuitele electrice – „creierul bombei", cum li se mai spune – pot fi lesne distruse, dar bomba propriu-zisă este greu de distrus. Johnny se hotărî să defecteze „creierul" şi asta cât mai repede.

Nu avea la îndemână decât scule simple folosite pentru manevrarea bombelor. Cu excepţia unui contor Geiger, a unui difuzor, a aparatului de recepţie-emisie, a instalaţiei de televiziune pentru comunicaţiile cu Bază şi a bombelor. În depozit nu se mai afla nimic. De obicei când se lucra la o bombă,

aceasta era transportată într-o altă încăpere, nu din cauza pericolului de explozie, ci pentru ca personalul să fie cât mai puţin expus radiaţiilor. Materialul radioactiv al bombelor este cuprins în ceea ce se numeşte „umplutură", care de data aceasta era de aur. Acesta absoarbe razele alfa şi beta şi, în bună parte, radiaţia mortală gama. Nu însă şi neutronii.

Aceste jucăuşe particule otrăvitoare degajate de plutoniu trebuie să fie puse imediat în libertate, deoarece în caz contrar se produce o reacţie în lanţ care declanşează explozia!

Întreaga încăpere era în permanenţă străbătută de o ploaie de neutroni invizibili, insesizabili, dăunători sănătăţii; potrivit regulamentului, oricine era nevoit să pătrundă aici trebuia să iasă cât mai repede.

Şuieratul ascuţit al contorului Geiger arăta că acesta înregistrase o radiaţie „de fond", raze cosmice şi urme de radioactivitate aflate pe scoarţa Lunii. În întreaga Încăpere se produsese o radioactivitate de fază secundară, provocată de neutroni. Neutronii liberi au proprietatea de a contamina orice obiect, care la rândul lui devenea radioactiv, fie că e vorba de un perete de beton sau de un corp omenesc. Cu cât va părăsi mai repede depozitul, cu atât va fi mai bine.

Dulquist întoarse maneta contorului Geiger şi aparatul încetă să mai şuiere. Cu ajutorul circuitului secundar el deconectă aparatul, iar indicatoarele se opriră la nivelul pe care-l marcaseră în urma înregistrării radiaţiei „de fond". Aceasta îi aminti încă o dată cât de periculoasă era fiecare clipă petrecută acolo. Scoase placa radio-sensibilă pe care orice membru al Bazei o avea asupra lui. Este vorba de o placă înzestrată cu proprietatea de a înregistra imediat orice radiaţie radioactivă. Când pătrunsese aici, suprafaţa ei era limpede. Acum capătul cel mai sensibil al plăcii arăta puţin umbrit. Placă era străbătută la mijloc de o linie roşie. Teoretic dacă în decurs de o săptămână purtătorul plăcii era supus unei radioactivităţi care să împingă umbra până la această linie, nu se mai putea face nimic.

Voluminosul său costum cosmic începu să i se dezlipească de trup; trebuie să se grăbească, să-şi termine treaba şi să se predea. Mai bine în închisoare decât într-un loc atât de „fierbinte".

Johnny luă de pe raftul cu scule un ciocan şi se aşternu pe treabă, oprindu-se numai pentru a deconecta transmiţătorul. În felul acesta putea, în cazul în care era chemat, să vadă fără să fie văzut. Prima bombă îi dădu multă bătaie de cap. începu să spargă învelişul de protecţie al „creierului", dar se opri. Îşi simţea sufletul greu: toată viaţa îndrăgise aparatele de precizie. Strânse din dinţi începu totuşi să lovească. Se auziră un zgomot de sticlă spartă şi zăngănitul sonor al

metalului. Johnny era acum într-o altă stare de spirit. Se ruşina singur văzând că distrugerile pe care le săvârşea îi dădeau o mare satisfacţie. Cu o furie frenetică el continuă să lovească, să distrugă, să prefacă totul în ţăndări.

Era atât de absorbit de îndeletnicirea sa, încât la început nici nu auzi că este strigat pe nume; „Dulquist! Răspunde, Eşti acolo?".

Johnny îşi şterse sudoarea de pe faţă şi privi spre ecranul de televiziune. Asupra lui erau aţintiţi ochii holbaţi ai lui Towers. Îşi dădu seama că n-a reuşit să distrugă decât şase bombe! Vor izbuti oare să pună mâna pe el înainte de a-şi fi isprăvit treaba? Orice, numai asta nu! Trebuie să ducă lucrurile până la capăt. Descurcă-te, băiete, descurcă-te!

— Da, domnule colonel, m-aţi chemat?

— De bună-seamă că te-am chemat! Ce înseamnă toate astea?!

— Îmi pare foarte rău, domnule colonel.

Chipul lui Towers căpătă o expresie mai liniştită.

— Conectează-ţi ecranul, Johnny, nu te văd! Ce înseamnă zgomotul pe care l-am auzit?

— Ecranul e conectat, minţi Johnny. Probabil însă că s-a defectat. Zgomot? La drept vorbind, domnule colonel, iau unele măsuri pentru ca nimeni să nu poată pătrunde aici.

După o clipă de ezitare, Towers spuse pe un ton sever:

— Nu pot să admit decât o singură ipoteză: eşti bolnav şi te voi trimite unui medic. Îţi cer însă să ieşi imediat de acolo. E un ordin, Johnny.

Locotenentul îi răspunse tărăgănat:

— E cu neputinţă acum, domnule colonel, Mă aflu aici numai pentru a duce la bun sfârşit o hotărâre de a mea şi până în această clipă n-am izbutit s-o realizez. De altfel mi-aţi ordonat să vin la dumneavoastră poimâine.

— Credeam însă că te vei afla la locuinţa dumitale.

— Este foarte adevărat, domnule colonel, dar mi-am dat seama că e mai bine să veghez în preajma bombelor pentru eventualitatea în care voi ajunge la concluzia că nu aveţi dreptate.

— Lucrul acesta nu trebuie în nici un caz să-l hotărăşti dumneata, Johnny! Sper că n-ai uitat că eu sunt şeful dumitale. Ai jurat să te supui ordinelor mele.

— Da, domnule.

Toată discuţia aceasta era însă numai timp pierdut, Se putea foarte bine întâmpla ca această vulpe bătrână de Towers să fi luat măsuri şi să fi trimis spre el un detaşament.

— Dar am jurat în aceeaşi măsură să apăr pacea. Nu credeţi că ar fi mai

bine să veniţi aici şi să discutăm în linişte? N-aş vrea să procedez greşit...

Towers zâmbi.

— Admirabilă idee, Johnny. Aşteaptă-mă acolo. Sunt încredinţat că vei înţelege despre ce este vorba. Şi închise transmiţătorul.

„Sper – rosti Johnny ca pentru sine, zâmbind – că eşti convins că mi-am pierdut minţile". Ce canalie patentă!...

Apucă din nou ciocanul şi-şi făgădui să folosească din plin timpul care-i mai rămăsese la îndemână.

După câteva clipe se opri însă din nou. Îşi dădu seama dintr-o dată că nu este suficient să distrugă „creierul", E drept, nu existau „creiere" de rezervă, dar exista în depozit un stoc important din piesele necesare şi Morgan ar fi putut să confecţioneze în grabă pentru bombe câteva circuite de comandă provizorii. Chiar şi Towers ar fi putut s-o facă; e drept nu cine ştie ce bine, însă este sigur că ar fi funcţionat. Va trebui deci să distrugă chiar bombele, iar asta în cel mult 10 minute!

Bomba este însă o bucată masivă de metal, strânsă cu un puternic cerc de oţel. Nu va putea să distrugă bombele şi în orice caz nu în 10 minute.

— Blestemăţie!

De bună-seamă, nu exista decât o singură soluţie. El cunoştea bine circuitele de comandă şi ştia de asemenea cum să le distrugă, iată, chiar bomba pe care o are în faţă: va scoate piedica de siguranţă, va înlătura focosul, va scurtă circuitul de declanşare şi va deconecta circuitul de siguranţă. Apoi îl va deşuruba şi-l va da deoparte. Şi atunci va putea, cu ajutorul unei sârme lungi şi tari, să determine explozia bombei. La rândul ei, aceasta va provoca alte explozii, toată valea va sări în aer şi se vor duce cu toţii pe lumea cealaltă!

— Iată, Johnny Dulquist, cam aşa stau lucrurile.

În timpul acesta distrusese toate bombele cu excepţia aceleia care urma să declanşeze explozia. Privi atent bomba care se profila ameninţătoare înaintea lui: îi făcea impresia unui monstru care se pregăteşte să facă un salt. Se ridică într-un lac de sudoare şi se întrebă dacă va avea destul curaj pentru a se sinucide. Nu voia să se lase cuprins de frică şi spera că nu-l va părăsi nici voinţa. Băgă mâna în buzunarul vestonului şi scoase de acolo fotografia lui Edith şi a fiicei lui.

— Iubito, spuse el, dacă ies bine din afacerea asta, îţi promit că n-o să mă mai expun niciodată primejdiei. Sărută fotografia şi o puse la loc. Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să aştepte.

De ce întârzie oare colonelul? Johnny voia să se convingă că Towers se va afla în zona exploziei.

— Ce situaţie caraghioasă! Iată-mă aici, gata să mă arunc în aer! Gândul acesta îl înveseli; îi veni însă în minte şi o altă idee. Ceva mai atrăgătoare: de ce să se arunce în aer de viu?

Se gândi atunci să amenajeze dispozitivul de comandă supranumit „mână moartă": un sistem care îngăduia bombei să nu explodeze atâta timp cât o persoană ţinea în mână conectorul, sau, în locul acestuia, o pârghie oarecare. Dacă ei vor arunca în aer uşa sau îl vor Împuşca, totul se va duce dracului!

Ar fi însă mult mai bine dacă ar reuşi să-i ţină în şah, căci mai devreme sau mai târziu trebuiau să vină ajutoare. Johnny era convins că cea mai mare parte a Patrulei nu participase la acest mârşav complot. Şi atunci el se va întoarce în triumf acasă! Ce primire i se va face! Îşi va da însă demisia şi se va angaja ca profesor. În ceea ce-l priveşte şi-a făcut din plin datoria...

În timp ce se gândea la toate acestea, Johnny lucra cu înfrigurare. Să stabilească un contact electric! Dispune de prea puţin timp. Va face un simplu cuplaj mecanic. Abia se apucase de treabă când se auzi din nou chemat în difuzor.

— Dumneavoastră sunteţi, domnule colonel? Întrebă el, în timp ce degetele continuau să lucreze febril.

— Lasă-mă să intru!

— O, nu, domnule colonel, nu ne-a fost vorba aşa. Unde dracu să găsesc eu ceva care să-mi folosească drept pârghie?

— O să intru singur. Johnny! Îţi dau cuvântul meu. Vom sta de vorbă fără martori.

Cuvântul lui!

— Putem să vorbim prin difuzor, domnule colonel. Evrika! Iată o sondă de trei picioare agăţată de raftul cu scule.

— Ascultă, Johnny, lasă-mă înăuntru sau arunc uşa în aer.

— O sârmă! Am nevoie de o sârmă destul de lungă şi solidă. Smulse antena costumului său. N-o veţi face, domnule colonel! Aceasta ar distruge bombele.

— Lasă prostiile. Vacuumul nu deteriorează bombele.

— Sfătuiţi-vă mai bine cu maiorul Morgan. Vacuumul nu le deteriorează, e drept, dar schimbarea bruscă de presiune poate să defecteze toate circuitele.

Colonelul nu cunoştea prea bine toate aceste amănunte. Câteva minute domni din nou tăcerea, Johnny continua să lucreze.

În sfârşit, se auzi din nou vocea lui Towers.

— Dulquist, a fost o minciună sfruntată. Am discutat cu maiorul Morgan. Îţi dau 60 de secunde ca să-ţi îmbraci costumul în cazul când l-ai scos. Am de gând

să sparg uşa.

— Nu, n-o veţi face, îi strigă Johnny! Aţi auzit vreodată de deconectorul „mână moartă"? Acum trebuie să găsesc repede o contragreutate şi o curea, îşi spuse Johnny în gând.

— Cum? Ce vrei să spui?

— Am adaptat numărul 17 în aşa fel încât pot să declanşez explozia cu mâna. Bomba nu explodează însă atâta timp cât eu ţin cureaua în mâna mea. Dar dacă mie mi se întâmplă ceva, totul sare în aer. Vă aflaţi la aproximativ 50 de picioare de centrul exploziei. Gândiţi-vă bine!

O clipă se făcu linişte.

— Nu te cred!

— Nu? Întrebaţi-l atunci pe Morgan. El va crede. Poate să şi controleze prin ecranul televizorului. Johnny legă cureaua costumului său interplanetar de capătul sondei.

— Ai spus că ecranul Îţi este stricat.

— Am minţit. Acum însă vă pot dovedi spusele mele. Să mă cheme Morgan.

Curând apăru pe ecran chipul maiorului Morgan.

— Locotenent Dulquist?

— Ei, Stankey! Aşteaptă o secundă!

Cu multă băgare de seamă, Dulquist făcu ultimul cuplaj continuând să ţină cu mâna capătul sondei. Cu aceeaşi prudenţă îşi petrecu mâna de-a lungul curelei şi strânse în pumni capătul acesteia. Se aşează apoi pe podea, întinse cealaltă mână şi conectă ecranul de televiziune.

— Mă vezi, Stankey?

— Te văd, răspunse Morgan sec. Ce dracu înseamnă toate aiurelile astea?

— Mai nimic. După cum vezi, v-am pregătit o mică surpriză. Şi Johnny începu să explice totul: care erau circuitele pe care le deconectase, care erau* cele pe care le scurtase, cum adaptase provizoriu cuplajul mecanic, totul până în cele mai mici amănunte.

Morgan dădu din cap.

— Dulquist, mă înspăimânţi! Sunt convins că nu ai deconectat circuitul „K". Nu cred că ai curaj să te arunci singur în aer!

Johnny râse scurt.

— Fireşte. Păi ăsta e tot farmecul nu pricepi? Nu pot să sar în aer câtă vreme sunt în viaţă. Dacă dobitocul acela, ex colonelul Towers, va sparge uşa, atunci... e drept, mor. Dar şi bomba explodează. Pentru mine e acelaşi lucru, pentru el însă nu! Fă bine şi explică-i toate astea. Locotenentul închise aparatul.

Curând Towers vorbi din nou:

— Dulquist!

— Vă ascult!

— Ce rost are să-ţi pierzi viaţa? Ieşi afară şi-ţi făgăduiesc că vei fi scos la pensie cu leafa întreagă, te vei putea întoarce lângă familia dumitale. Ţi-o făgăduiesc.

Johnny îşi ieşi din fire.

— Ia mai lăsaţi-mi familia în pace!

— Gândeşte-te la ei, Dulquist.

— Destulă vorbă. Aţi face mai bine s-o ştergeţi mai repede în văgăuna voastră. Nu de alta, dar simt că-mi vine să mă scarpin şi atunci toată şandramaua asta o să vi se prăbuşească în cap.

... Johnny tresări şi izbuti să-şi vină în fire. Deşi aţipise, nu lăsase cureaua din mână. Simţi cum îl trec fiorii de-a lungul şirei spinării când îşi dădu seama de ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

Poate că ar fi trebuit să facă bomba inofensivă şi să se bizuiască pe faptul că nu vor îndrăzni să-l scoată afară. Pe Towers îl aştepta în orice caz ştreangul pentru crimă de trădare, aşa încât ticălosul era în stare să rişte orice. Dacă o făcea şi găsea bomba inofensivă, Johnny ar fi fost mort, iar Towers ar fi pus mâna pe toate bombele. Nu, el a mers mult prea departe şi nu va admite ca pentru câteva minute de somn familia lui să trăiască sub călcâiul unei dictaturi militariste.

Auzi ţârâitul contorului Geiger şi îşi aminti că s-a folosit de circuitul secundar. Radioactivitatea din încăpere sporea, se vede, într-una din cauza circuitelor sfărâmate ale „creierului". Dispozitivele stătuseră destulă vreme în apropierea plutoniului pentru a nu lăsa nici un dubiu asupra radioactivităţii lor. Dulquist scoase încă o dată din buzunar placa de control.

Zona opacă era foarte aproape de linia roşie.

„Ai face mai bine să cauţi o ieşire din situaţia asta, prietene – îşi spuse Johnny cu voce tare. Sau vei ajunge curând să străluceşti ca un cadran fosforescent de ceas!". Era, desigur, o simplă „figură de stil", căci ţesutul viu contaminat nu arde, ci se stinge încetul cu încetul.

Ecranul televizorului se aprinse din nou şi apăru chipul lui Towers.

— Dulquist! Vreau să stau de vorbă cu dumneata.

— Vedeţi-vă mai bine de alte treburi!

— Hai să presupunem că nu ne-ai convins.

— Nu v-am convins? La dracu, v-am forţat însă să staţi pe loc.

— Numai pentru un timp. Am şi luat măsuri pentru a căpăta alte bombe.

— Astea-s baliverne.

— Dumneata ne întârzii însă. Şi vreau să-ţi fac o propunere.

— Nu mă interesează.

— Aşteaptă! Dacă se aranjează lucrurile, eu voi deveni conducătorul guvernului mondial. Depinde de dumneata ca să te numesc directorul administraţiei.

Drept răspuns, Johnny îl înjură.

— Nu fii idiot, şuieră colonelul printre dinţi, Ce ai de câştigat dacă ai să mori?

— Ce mare nemernic eşti, Towers! Ai vorbit adineauri de familia mea. Aş prefera să-i văd morţi decât să-i ştiu trăind în subordinea unei jalnice imitaţii de Napoleon ca dumneata. Acum însă fă bine şi pleacă. Trebuie să mă gândesc la ceva.

Towers deconectă transmiţătorul.

Johnny privi din nou plăcuţa să. Nu arăta mai umbrită decât înainte, dar îi amintea neîncetat că timpul trece. Simţi că i se face foame şi sete şi, la urma urmelor, nu putea să rămână tot timpul treaz. Pământul avea nevoie de cel puţin patru zile pentru a trimite o navă. Mai devreme nu se putea aştepta la nici un ajutor. Da, dar cea de-a patra zi el n-o va apuca. Era destul ca placă să se întunece peste linia roşie. Aceasta însemna moartea.

Singura lui şansă ar fi să distrugă bombele în aşa fel, încât să nu mai poată fi refăcute şi să iasă de acolo înainte ca umbra să fi atins linia roşie.

Se gândi la toate soluţiile posibile şi se puse din nou pe treabă. Aşează o greutate pe curea şi o legă de un şnur. Dacă Towers va sparge uşa, atunci el va putea trage cureaua.

Exista o posibilitate de a distruge bombele aşa încât Baza de pe Lună să nu le poată reface. Miezul bombei este alcătuit din două emisfere de plutoniu, cu suprafaţa foarte netedă, bine lustruită, pentru a face posibilă o aderenţă totală, deoarece numai în acest caz se putea provoca o reacţie în lanţ care să declanşeze explozia atomică.

Johnny începu să spargă în bucăţi o bombă.

Fu nevoit să smulgă patru masive proeminenţe metalice, iar apoi să sfărâme învelişul de sticlă din jurul aparaturii interioare. Acum bomba fu uşor de descompus. În sfârşit, în faţa lui apărură două emisfere luminoase, netede ca o oglindă!

O lovitură cu ciocanul, încă una şi cele două emisfere se prefăcură în

ţăndări.

După câteva ore, obosit mort, se întoarse lângă bomba care rămăsese încărcată. Străduindu-se să-şi păstreze calmul, o făcu şi pe aceasta inofensivă şi-i distruse şi emisferele – ultimele. N-a mai rămas în magazie nici o bombă în bună stare, dar de jur împrejur zăceau aruncate pe jos avuţii uriaşe, sub forma celui mai preţios, mai nociv, mai distrugător metal din întregul univers.

Johnny contemplă îndelung acest tablou. „Acum, repede în costum şi ia-ţi valea, fiule! – Îşi spuse el cu voce tare. Sunt curios ce-o să spună Towers?".

Se îndreptă spre poliţă pentru a pune ciocanul. Când trecu prin dreptul contorului Geiger, acesta şuieră strident.

Plutoniul nu acţionează de obicei asupra contorului Geiger. De data aceasta, însă, supus unui adevărat bombardament, aparatul devenise extrem de sensibil. Johnny privi spre ciocan şi-l apropie din nou de contor. Acesta începu să şuiere.

Cu un gest brusc aruncă ciocanul şi se îndreptă grăbit către costum. Când ajunse în dreptul contorului, acesta se porni din nou să emită semnale sonore. Johnny se opri.

Întinse mâna şi o apropie de contor. Şuieratul deveni mult mai intens. Fără să se clintească din loc, Johnny scoase plăcuţa din buzunar.

Era înnegrită de la un capăt la altul.

Pătrunzând în corpul omului, radiaţiile ajung destul de repede până în măduva ţesutului osos. Din clipa aceea nu se mai poate face nimic – victima este condamnată. Neutronii iradiaţi de plutoniu trec repede prin corp, ionizând ţesuturile, transformând atomii în izotopi radioactivi şi corpul într-o materie moartă. Doză mortală este infimă. Un grăunte de zece ori mai mic decât un cristal de sare este mai mult decât suficient şi poate uşor pătrunde prin orice zgârietură. De mult, pe vremea faimosului „proiect Manhattan", amputarea imediată era considerată ca singura posibilitate de salvare.

Johnny ştia bine toate acestea, însă acum nimic nu mai putea să-l neliniştească. Şedea pe podea, fumă o ţigară şi medita. Prin mintea lui se perindară rând pe rând toate cele petrecute aici, în timpul stării sale de veghe îndelungată.

Trimise un val de fum spre contor şi râsul său trist suna ca un răspuns adresat şuieratului puternic ce se auzise. Acum până şi respiraţia îi era „fierbinte". Desigur, carbonul devenise radioactiv – carbon 14 – şi se degaja prin respiraţie, o dată cu bioxidul de carbon. De altfel nu mai avea nici o importanţă.

Ar fi fost absurd să se predea şi nici nu voia să-i ofere o asemenea satisfacţie lui Towers. Îşi va termina veghea chiar aici. În acelaşi timp, continuând

bluful lui cu privire la bomba care sta gata să explodeze, putea să-i împiedice de a pune mâna pe materiile prime din care se confecţionează bombele. În ultima analiză şi asta putea să joace un rol important.

Constata fără să se mire că nu se simţea de fel nenorocit. Era mulţumit că nu mai încearcă nici o nelinişte. Nu-l durea nimic şi nu-i mai era nici foame. Din punct de vedere fizic continua să se simtă bine, iar sufletul îi era liniştit. Era mort, ştia bine că era mort, doar câtva timp va mai fi încă în stare să umble şi să respire, să vadă şi să simtă.

Dulquist nu se simţea abătut. Nu era singur pentru că vedea în jurul său chipurile prietenilor dragi, chemaţi acum de imaginaţia lui; colonelul Tower, prea bolnav pentru a se putea mişca, dar care ceruse să fie transportat peste linia frontului; căpitanul muribund al „Cesapikului", care continua cu încăpăţânare să lanseze apeluri peste apeluri; Rodger Young, care străpungea întunericul cu privirile... Toţi aceştia s-au strâns acum în jurul lui, în depozitul întunecos al bombelor.

Bineînţeles, nu lipsea nici Edith.

Era singura fiinţă a cărei prezenţă o simţea pretutindeni şi în orice clipă. Johnny ar fi vrut mult să-i vadă mai clar chipul. Este supărată? Se mândreşte cu el, e mulţumită de el?

O vede mai bine acum şi-i simte parcă şi atingerea mâinii. Dulquist stătea foarte liniştit. Ţigara era pe terminate şi o simţi cum îi arde degetele. Trase încă un fum, ultimul şi-l trimise în direcţia contorului. Apoi stinse mucul. Nu mai avea nici o ţigară. Adună repede câteva mucuri şi-şi răsuci încă una într-o hârtie găsită în buzunar. O aprinse cu băgare de seamă şi se aşeză comod aşteptând să-i răsară din nou chipul lui Edith. Se simţea foarte mulţumit.

Continua să şadă sprijinindu-se de corpul unei bombe. Ultima lui ţigară zăcea stinsă alături de el, când difuzorul se auzi din nou.

— Johnny! Ei, Johnny! Mă auzi? Era vocea lui Kelley. Totul s-a terminat. A sosit „Lafayette", iar Towers şi-a tras un glonte în tâmplă. Johnny, răspunde-mi!

Când au deschis uşa exterioară, primul dintre cei care au pătruns ţinea atârnat de o vergea lungă un contor Geiger. Omul se opri în prag şi repede se trase înapoi.

— Domnule comandant, trimite-ţi mai bine o brancardă şi, o dată cu ea, un sicriu de plumb...

“Mica navă şi suita ei au călătorit patru zile în cosmos pentru a ajunge pe Pământ. În aceste patru zile, toţi pământenii aşteptau cu emoţie sosirea ei. Timp

de 96 de ore programele obişnuite ale tuturor posturilor de televiziune au fost întrerupte. În locul lor se transmiteau fără încetare marşuri funebre, cântecul „Ne întoarcem în patrie” şi cântecul “Patrulei de pe Lună”.

Cele nouă nave au aterizat pe cosmodromul din Chicago. Sicriul a fost transportat pe un avion. Nava a fost din nou încărcată cu combustibil şi, în semn de suprem omagiu, lansată în cosmos pentru că niciodată să nu poată sluji unui scop mai puţin înălţător.

Marşuri funebre au continuat să fie transmise tot timpul cât avionul se afla în zbor spre orăşelul din statul Illinois, unde se născuse locotenentul Dulquist. Acolo sicriul a fost depus pe un piedestal, înconjurat de o balustradă a cărei depăşire era interzisă. În jurul sicriului stătea de gardă o echipă de cosmonauţi cu armele la picior şi cu capetele plecate. O mulţime imensă de oameni se aflau în preajmă. Marşuri funebre se transmiteau fără încetare.

Nenumărate flori s-au veştejit şi a trecut multă, foarte multă vreme până când sicriul de plumb a fost îmbrăcat în marmură albă. Acesta este mormântul care poate fi văzut şi astăzi".

SFÎRŞIT